

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. III. 20.421/2009/4.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Szatmári István pártfogó ügyvéd (4029 Debrecen, Mata János u. 1. fszt. 2. szám) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, az OIT Hivatala Jogi Képviseleti Főosztálya (1363 Budapest, Pf. 23. szám, ügyintéző: Dr. Kiss Sándor) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2009. március 10. napján kelt, 6.P. 21.542/2008/21. számú ítélete ellen a felperes részéről 28. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 5000 (Ötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes 1999. március 22. napján egy selyembéléses szövetkabátot adott be tisztításra X.Y. ruhatisztítóhoz. A felperes 1999. március 23. napján megkifogásolta a ruha tisztítását, ezért a kabátot nem vitte el a tisztítóból. X.Y. a tisztítás díját visszafizette, a felperes útiköltségét pedig megfizette, majd a kabátot bevizsgáltatta. A felperes a vizsgálati jegyzőkönyv megállapítását nem fogadta el arra hivatkozva, hogy a kabát tönkrement, ezért a ruhatisztítótól 25 000 Ft kártérítést kért és ennek a törvényes kamatát.

X.Y. ruhatisztító ezt a követelést nem ismerte el, ezért a felperes a Szolnoki Városi Bíróságon 2004. május 7. napján fizetési meghagyás kibocsátása iránt kérelmet terjesztett elő, amely eljárás PK. 51.056/2004. szám alatt volt folyamatban.

A kötelezett ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a Miskolci Városi Bíróság a 2006. június 20. napján kelt, P. 22.703/2005/16. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította, és arra kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 12 000 Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság indokolása szerint a felperes nem tett eleget a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének. A felperes nem terjesztett elő bizonyítási indítványt a kártérítés jogalapja és összezszerűsége megállapítása körében annak ellenére, hogy a bíróság tájékoztatta arról, hogy szakértő kirendelését kérheti, melynek költségét nem kell megelőlegeznie személyes költségmentessége folytán.

Az elsőfokú bíróság tájékoztatta a felperest arról is, hogy amennyiben bizonyítási indítványt nem terjeszt elő, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján fog határozni a keresetről.

A felperes fellebbezése alapján eljáró Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság a 2006. november 23. napján kelt, Pf. 22.013/2006/4. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 5000 Ft másodfokú perköltséget.

A másodfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettségének eleget tett, amikor is tájékoztatta a felperest a bizonyítandó tényekről és arról, hogy a bizonyítás őt terheli.

A 2006. március 9. napján tartott tárgyalásról készült 13. sorszámú jegyzőkönyvben pedig figyelmeztette a felperest a mulasztás jogkövetkezményeire.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a megadott határidő alatt nem nyilatkozott, szakértő kirendelését nem kérte, és egyéb bizonyítékot sem tárt az elsőfokú bíróság elé.

A felperes által hivatkozott elfogultsági kifogással összefüggésben megállapította, hogy annak előterjesztése nem befolyásolta a felperes azon kötelezettségét, hogy nyilatkozzon kéri-e a szakértő kirendelését.

Egyebekben rámutatott arra, hogy a felperes fellebbezésének mellékleteként csatolt okirati bizonyítékokat a Pp. 235. § (1) bekezdésének tiltó rendelkezése miatt a másodfokú eljárásban már nem lehet értékelni.

A felperes 2007. július 17. napján keresetet terjesztett elő a Miskolci Városi Bíróság I.r. és a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság II. r. alperes ellen, a Miskolci Városi Bíróság P. 22.703/2005. számú és a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság Pf. 22.012/2006. számú eljárásában tanúsított jogellenes magatartásukra hivatkozással.

A 2008. szeptember 30. napján iktatott keresetpontosításában arra hivatkozott, hogy az ügyben eljáró bíróságok több eljárási szabálytalanságot követtek el, megfosztották őt a tisztességes eljáráshoz való jogától, bizonyításait és a dolgozó írásos nyilatkozatát figyelmen kívül hagyták.

Az alperesek kötelezését kérte a meg nem térült kabát árának, 25 000 Ft-nak, mint kárnak és ennek az 1999. március 23. napjától járó kamatai megfizetésére, továbbá kérte a 12 000 Ft és az 5000 Ft perköltség megfizetésére való kötelezése hatály kívül helyezését.

Az I. r. alperes a per megszüntetését, a II. r. alperes pedig a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy az első- és másodfokú bírósági eljárásban jogellenes magatartás nem valósult meg, a bíróságok a Pp. 3. § (3) bekezdésében rögzített kötelezettségüknek eleget tettek, helyesen alkalmazták eljárásukban a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglalt rendelkezéseket.

Hivatkoztak arra is, hogy a felperes nem a gondos és eljárást elősegítő pervitelnek megfelelően járt el, ezért mulasztására előnyök szerzése végett nem hivatkozhat.

Az elsőfokú bíróság a 9/I. sorszámú, 2008. december 19. napján jogerős végzésével a pert az I. r. alperessel szemben megszüntette.

Az elsőfokú bíróság a 21. sorszámú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10 000 Ft perköltséget, míg a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt eljárási illeték vonatkozásában megállapította, hogy azt az Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság a döntését azzal indokolta, hogy a P. 22.703/2005. számú ügyben az első- és a másodfokon eljáró bíróságok nem követtek el olyan súlyos eljárási szabálysértést, amely a felperest megakadályozta volna igénye érvényesítésében. A felperesnek nem sérültek a perek tisztességes lefolytatásához fűződő jogai, tekintve, hogy a bíróság eleget tett a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségének, ezzel összhangban alkalmazta a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésében foglalt előírásokat, a másodfokú bíróság pedig a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglalt előírásokat. Ezért nem volt megállapítható az alperes jogellenes magatartása.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes szakértő kirendelésére tett bizonyítási indítványát mivel a jogellenes magatartás hiányában a felperesnél jelentkező vagyoni hátrány összegével kapcsolatos bizonyítás szükségtelen volt.

A pervesztes felperest kötelezte az alperes perköltségének a viselésére, a teljes személyes költségmentessége folytán pedig megállapította, hogy a felperes által le nem rótt eljárási illetéket az Állam viseli.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását - az alperes kereset szerinti és perköltségben történő marasztalását - kérte.

Arra hivatkozott, hogy az iratkezelési hibákból eredő ismételt tárgyalások, a többször előterjesztett szakértői bizonyítási indítvány figyelmen kívül hagyása súlyos eljárási szabálysértésnek minősül. Mivel a másodfokon eljáró megyei bíróság azonosult az elsőfokú bíróság minden intézkedésével, jogellenes magatartása megvalósult.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az ítélőtábla a felperes fellebbezését a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. tv. (Pp.) 256/A. § (1) bekezdés f.) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálása szempontjából releváns tényállást teljes körűen feltárta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat helyesen mérlegelte, jogi következtetései is helytállóak, amelyekkel az ítélet tábla egyetértett.

A felperes fellebbezésében foglaltak nem voltak alkalmasak az érdemben helyes és megalapozott döntés megváltoztatására.

Az elsőfokú bíróság ítéletének az indokolása önmagában kiegészítésre nem szorul, az ítélet tábla a felperes fellebbezésében írtakra tekintettel az alábbiakat hangsúlyozza.

A felperes a jelen perben azt a kárigényét érvényesítette bírósági jogkörben okozott kárként, melyet az alapperben eljáró bíróságok jogerősen elutasítottak.

A Legfelsőbb Bíróság számos eseti döntésében elvi élel fejtette ki, hogy az eljáró bíróságokkal szemben indított kártérítési per nem jelent új jogorvoslati fórumot a fél számára a kedvezőtlen döntést tartalmazó jogerős ítélet felülvizsgálatára.

Bírósági jogkörben okozott kárról akkor beszélhetünk, ha az igazságszolgáltatás gyakorlásával okozati összefüggésben keletkezik a kár, azaz a bíróság feladatai teljesítése körében megvalósított, vagy elmulasztott tevékenységgel függ össze.

A bírósági jogkörben okozott kár miatti felelősség megállapításának a feltétele a kártérítési felelősség általános (Ptk. 339. § (1) bekezdése) és a különös (Ptk. 349. § (1) bekezdése) feltételeinek együttes megvalósulása. Az általános feltételek közül a jogellenes magatartást, a kárt és a kettő közötti okozati összefüggést a károsultnak kell bizonyítani. Mindezek mellett különös feltételként szükséges az is, hogy az igazságszolgáltatási tevékenység által okozott kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítása érdekében a rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

Az egységes bírói gyakorlat szerint azonban ezen feltételek fennállta esetén is csupán a bíróság nyilvánvaló jogsértése alapozhatja meg a kártérítési felelősséget.

A perbeni esetben az elsőfokú bíróság számba vette a felperes által hivatkozott, vélt eljárási szabálysértéseket, és helyesen állapította meg, hogy az alapügyben eljáró bíróságok a perrendtartás szabályait betartva hozták meg a döntésüket, a terhükre semmilyen olyan jogellenes magatartás nem állapítható meg, ami a kártérítési felelősség alapjául szolgálhatna.

Az alperes nem zárta el a felperest jogai érvényesítésének a lehetőségétől, biztosította a per tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogának az érvényesítését, ennek eredménytelensége miatt azonban felelősség nem terheli.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdésének rendelkezése szerint - lényegében annak helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az ítélet tábla a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségének a megfizetésére, melynek összegét az ítélet tábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2) bekezdés a.) pontja, (5)-(6) bekezdése alapján állapította meg, figyelemmel arra a tényre is, hogy a fellebbezés elbírálására tárgyaláson kívül került sor.

A másodfokú eljárás során le nem rótt eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése, és 14. § rendelkezése szerint az Állam viseli.

Debrecen, 2009. október hó 02. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk előadó bíró,
Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó